

[Bjerring.]

man vil indtage det haarde Standpunkt, at Administrationen har Ret til administrativt at afskedige, uden at give de afskedigede de Fordele, som dette Lovforslag giver dem. Det er det Spørgsmaal, der foreligger til Afgørelse. Jeg mener, det vil være baade Ret og billigt at stille de Tjenestemænd, som administrativt afskediges, fordi de er overtallige, og som har naaet 65 Aars Alderen, saa gunstigt som paa nogen Maade muligt, og ud fra disse Betragtninger vil jeg anbefale det foreliggende Lovforslag ikke alene til en velvillig, men ogsaa til en hurtig Behandling her i det høje Ting.

Hans Jacob Sørensen: Det ærede Medlem Hr. Bjerring begyndte med ganske kort at referere den foreliggende Sags Gang. Han mindede om Lovforslaget, der var fremsat i Oktober Maaned, og om den Behandling, det havde faaet, og han refererede de afsluttende Forhandlinger indenfor Udvalget. Men jeg vil dog gerne have Lov til at sige, at jeg synes det ærede Medlem refererede noget for kortfattet, for der var dog en meget væsentlig Ting til, ganske vist i særlig Grad for os, men vi blev jo taget med som den ene Part i det ærede Medlems Referat: nemlig dette, at vi vendte os imod den Form, som den højtærede Trafikminister havde valgt for at frigøre sig for overtalligt Personale indenfor Statsbanetjenesten.

Vi pegede paa, at der endnu den Gang og endnu stadig væk findes et meget betydeligt Antal af ikke fast ansatte Folk, og at det var rimeligt, om man først og fremmest frigjorde sig for disse, naar man havde flere indenfor Statsbanernes Arbejdsomraade, end man havde Brug for. Vi henviste endvidere til, at det maatte være en Opgave for Ministeren indenfor en saa stor Administration, som Statsbanernes Omraade er, at tilrettelægge Arbejdsvilkaarene saaledes gennem Forhandlinger med de fast ansatte Tjenestemænd, at der ved Arbejdsomlægning for visse af dem kunde skabes Mulighed for, at det størst mulige Antal af de fast ansatte kunde blive i Statsbanernes Tjeneste, og endelig mente vi, at naar man skulde til at afskedige af de fast ansatte, maatte man søge at afskedige af dem, der var mindst egnede til at blive i Statsbanernes Tjeneste, og vi fremhævede her meget stærkt, at vi ikke kunde anerkende, at dette Spørgsmaal, egnet eller ikke egnet, kunde afgøres ved, at man sætter en bestemt Aldersgrænse og siger, at de, der er under denne, er egnede, og de, der er over den, er ikke egnede til fortsat Tjeneste.

Vi fandt, at den Form, man havde valgt, var haardhændet, og jeg er ogsaa ganske overbevist om, at vilde man fra konservativ Side eller fra Venstres Side i Lønningskommissionen have taget et Standpunkt som det, den højtærede Trafikminister nu tager, saa vilde man være blevet mødt med den skarpeste Protest — og jeg mener med Rette — fra de forskellige Sider i Kommissionen og ikke mindst fra visse Sider blandt Repræsentanterne for Tjenestemandorganisationerne. Og jeg gør opmærksom paa, at da vi behandlede Spørgsmaalet om Aldersgrænsen i Lønningskommissionen, enedes vi om, at det vilde være urimeligt og urigtigt baade overfor Tjenestemændene og ogsaa af finansielle Hensyn, overfor Staten, at sætte en lavere Grænse end den, der var sat i Tjenestemandsløven af 1919, nemlig 70 Aars Alderen som den normale Aldersgrænse for Tjenestemænd indenfor Statstjenesten.

Men nu har vi jo oplevet, at vel blev Arbejdet i Lønningsudvalget om denne Sag standset, som saa meget andet Arbejde blev standset i Begyndelsen af November Maaned derved, at der blev udskrevet Valg; og medens Valgkampagnen fandt Sted, og i den nærmeste Tid derefter afskedigede Ministeren de paagældende Tjenestemænd — saaledes har jeg forstaaet det — i det mindste de allerfleste af dem, selvfølgelig med det lovformelige Varsel, men saaledes, at de skal fratænde i Løbet af nogle Maaneder, og han har slaaet fast, at Administrationen i de kommende 3 Aar vil følge denne Linie.

Jeg tror ikke, jeg gaar Ministeren for nær, naar jeg udtaler, at han med Hensyn til dette Spørgsmaal har handlet paa en Maade, som i hvert Tilfælde er lidet hensynstagende overfor Rigsdagen. Vi stod allerede i Oktober Maaned overfor den Kendsgerning, at det Forslag, der blev forelagt, var paa sin Vis ført ud i Praksis derved, at Ministeren havde givet de paagældende Tjenestemænd, som der kunde blive Tale om skulde afskediges, et Afskedigelsesvarsel, begrundet med, at han agtede at forelægge dette Lovforslag i Rigsdagen, og blev det vedtaget, saa vilde vedkommende kunne vente sig sin Afsked. Men man kan jo næsten have behov at sige: Lad gaa med det. For det, vi nu er stillet overfor, er, at til Trods for at to af de store Partier i Rigsdagen bestemt udtalte sig imod den Form, Ministeren har valgt, saa handlede han alligevel, som han syntes, det var rigtigt, uden at tage Hensyn til den Stilling, vi havde taget paa det Tidspunkt.

Nu staar vi igen stillet overfor en